

## **ПЕРСОНАЛЬНА ВИСТАВКА КРЕМЕНЕЦЬКОЇ МИСТКИНІ ОЛЬГИ ЗОЗУЛІ**

Â

**Наталя ЮР'ЄВА**

23 листопада 2020 виставкова зала музею Юліуша Словацького знову засвітилася барвами. Як пори року змінюють одна одну, так і виставки художніх робіт у нашому закладі змінюються щомісячно, викликаючи нові захоплення та емоції. Новітня виставка, перша персональна,

{joomplucat:336 limit=4|columns=4}

Ольги Зозулі, ще маловідомої художниці, яка народилася на Кременеччині. Малювати полюбляла за дитинства, але свої художньо-професійні навички освоїла значно пізніше. В 2017 році закінчила відділ образотворчого мистецтва Кременецької обласної гуманітарно-педагогічної академії ім. Т Шевченка. Творчу діяльність розпочала 2019 році, постійно прагнула досконалості, завдяки своїй працьовитості менш як за рік часу створила понад п'ятдесят художніх полотен великого формату.

Ольга Зозуля опанувала техніку малярства мастихіном, при якій фарбу наносять на основу не пензликом, а художніми шпателлями різного розміру, що дає можливість утворити нові, цікаві візерунки. Тематика творів молодой художниці – в основному пейзажі та квіти, як і у кожної жінки та сюжетні композиції. Звичайно, є і своя родзинка – твори, намальовані на палітрі – тонких дощечках, вирізаних в овальній формі з дірочкою для утримання пальцем, в прямому використанні призначена для змішування олійних фарб при роботі над картиною чи ескізом. Усі роботи надзвичайно яскраві, соковиті, вражають енергетикою позитиву, сміливим поєднанням кольорів, фактурними мазками, завдяки яким картини наче оживають, рухаються. На мій погляд, досить добре передана експресія осінніх гір, дороги між ними, зимового ранку, карпатських пейзажів. Цікавий ракурс Кременеця з гори Воловиці, вид на Почаївську лавру. Сміливо, відверто, колоритно.

Звичайно, із відкриттям першої персональної виставки, (своєрідними хрестинами первістка) прийшли привітати ті особи, які стали безпосередньо відповідальними за становлення Ольги, як художниці. Це викладачі КОГПА ім. Т. Шевченка: Олександра Панфілова, Богдана Гуменюк, Дмитро Синенький, вагомою оцінкою стало слово метра акварелістики Валентина Петровича Величка, який завітав до музею ще задовго до відкриття виставки і ретельно розглядав кожне полотно. Їхня підтримка та настанови ще й як стануть у нагоді починаючій мисткині. Адже вона ще перебуває у творчому пошуку, активно працює над формуванням індивідуального стилю і готова ділитись своїми почуттями з іншими, стверджуючи: «Все створене проходить через внутрішній світ, який охоче відкриє для поціновувачів».

Із спілкування з художницею можу константувати наступне: Оля – дуже красива молода жінка, спокійна, врівноважена, відверта і талановита, в якій все це гармонійно поєднано. Вона чудова дружина і мама двох прекрасних синів – Максима і Дениса, яких Бог теж «поцілував у тім'ячко» - старший майбутній архітектор, молодший – мабуть, художник. Адже і тато у них теж займається особливим видом мистецтва – сакральним, розписує фрески на стінах храмів, створює іконопис. У Максима на відкритті виставки повстало до мами питання: звідкіля бере сюжети до картин, адже їх надзвичайно багато, а ще скільки буде! Відповідь на нього, чомусь, була вже готова у мене: Оля фактично почала малювати, завагітнівши другим малям, а я переконана, що це у ній поселився Космос...тому тепер художниця просто зобов'язана відтворювати його поклики на полотні. Звідси ця незвична феєрія фарб, її плямисте поєднання, що не часто зустрінеш навіть серед професіоналів. А ще – бажання в майбутньому творити абстрактні полотна. Це теж космічне.))

Звичайно, творчий колектив нашого закладу бажає тільки натхнення, матеріальних можливостей для створення картин, здоров'я для усіх членів родини у цей нелегкий час і, зіскочивши із конвеєрної лінії живопису, творити без поспіху, в мистецькій невагомості нові індивідуально-яскраві полотна.